

Arrest

nr. 218 284 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

Op 1 oktober 2018 legt de verwerende partij verzoeker tevens een inreisverbod op. Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : H.
voornaam : G.
(...)
nationaliteit : Albanië

*In voorkomend geval, ALIAS: C.,D. (...);
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 01.10.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de luchtvaartpolitie van Zaventem op 01.10.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrift en aanmatiging van naam.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV HV.55.RB.008785/2018 van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.*

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV HV.55.RB.008785/2018 van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "*

Op 16 oktober 2018 vertrok verzoeker met een beveiligde vlucht naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

"Moyen pris de la violation des formes substantielles ou prescrites à peine de nullité, de l'excès ou du détournement de pouvoir, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 74/11. 74/12 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980. et du « principe général de minutie ». « Audi alteram partem » et prescrivant de statuer sur base de tous les éléments de la cause ». ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation;"

Verzoeker betoogt als volgt :

"Attendu que la loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »;

Qu'en vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Attendu également que l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 indique que : « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

(...)

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. »

Que la motivation de la décision contestée est de nature totalement laconique, imprécise, abstraite et générale sans la possibilité pour l'administré de savoir exactement pourquoi on lui appliqué une interdiction de 3 ans;

Que mis à part le fait qu'il n'a pas de résidence connue ou fixe, intercepté pour faux et usage de faux à la frontière, ladite motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer une sanction sévère de trois d'interdiction d'entrée sur le territoire ;

Que la partie défenderesse n'explique en rien les raisons pour lesquelles il y aurait un risque d'une menace sérieuse et actuelle contre l'ordre public ;

Qu'ainsi, on n'aperçoit pas en quoi le fait qu'il ait été appréhendé comme illégale sur le territoire belge et d'avoir fait usage d'un faux nom serait un élément unique pertinent pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée ;

Qu'or, la décision attaquée reste muette à cet égard ;

Que compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume (et dans l'espace Schengen) d'une durée de trois ans, la partie requérante est d'avis que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision (Voy. CCE 134 078 du 27 novembre 2014) ;

Qu'en outre, la partie défenderesse n'explique pas non plus la raison pour laquelle il y aurait un risque de nouvelle contravention à l'ordre public compte tenu du fait qu'il a effectué les démarches auprès du centre fermé de Vottem pour être rapatrié volontairement en Albanie, voulant ainsi démontrer aux autorités sa volonté de se mettre en conformité aux exigences de la loi belge ;

Que cette circonstance de volonté de coopération avec les autorités belges aurait dû jouer en sa faveur dans la non délivrance de cet interdiction d'entrée puisqu'il apparait que la disposition 74/12 prévoit en son paragraphe 2 que « Le ressortissant d'un pays tiers peut introduire auprès du ministre ou son délégué, une demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée motivée par le respect de

l'obligation d'éloignement délivrée antérieurement s'il transmet par écrit la preuve qu'il a quitté le territoire belge en totale conformité avec la décision d'éloignement. »

Que l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux prévoit également le droit d'être entendu concernant une mesure qui pourrait lui être défavorable, ce qui est manifestement le cas d'une interdiction d'entrée sur le territoire belge de trois ans ainsi que l'obligation pour l'administration belge de motiver sa décision ;

Quant à la violation alléguée de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, qu' « il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union [...] » (§ 44), de sorte que la partie requérante ne saurait invoquer la violation de cette disposition ;

Que s'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué est pris sur la base de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. Or, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 que cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE (Doc. Pari., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23) ;

Qu'il peut dès lors être considéré qu'il s'agit d'une mesure « entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » ;

Que si la partie défenderesse avait pris la peine de l'entendre, elle aurait pu se rendre compte de la volonté de la partie requérante de se mettre en conformité avec la loi belge en retournant volontairement en Albanie, ce qui aurait impliqué ipso facto la non délivrance d'une interdiction d'entrée ;

Que le principe de minutie et ces dispositions supranationales et légales imposent à la partie adverse une véritable obligation prospective d'examen global du cas avant de statuer;

Qu'elle ne peut se contenter de constater l'irrégularité du séjour, d'invoquer l'intérêt du contrôle de l'immigration et le risque pour l'ordre public pour imposer une interdiction d'entrée de trois ans ;

Qu'or, tel est le cas en l'espèce : la partie adverse se contente du constat de l'illégalité du travail, de l'évocation de l'intérêt du contrôle de l'immigration et du possible trouble à l'ordre public sans pour autant réellement éclairer la partie requérante sur la détermination du simple délai de trois ans et démontrer en quoi il y a un risque d'un nouveau trouble à l'ordre public

Qu'en effet, la partie requérante est dans l'impossibilité de comprendre ce délai de trois ans qui semble être imposé sans possibilité pour l'administré de savoir quel critère ou fait a permis d'arriver à une telle interdiction extrême (la plus forte qui soit dans son cas) ;

Que la décision contestée ne respecte absolument pas le principe de bonne administration ainsi que le principe selon lequel l'administration est tenue de décider en prenant en compte l'ensemble des éléments du dossier;

Que le principe de motivation est également violé en ce que la décision ne rend pas compte de la manière dont le délai d'interdiction de deux ans a été fixée ;

Attendu que, partant, il convient d'annuler l'acte administratif litigieux;"

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 74/12 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepalingen betreffen immers respectievelijk een verwijderingsmaatregel en de opschorting of opheffing van een inreisverbod. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel en aan de beslissing ligt geen vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod ten grondslag. Onderdelen van middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk.

2.3. Het middel is eveneens onontvankelijk voor zover machtsafwending (*“détournement de pouvoir”*) wordt aangevoerd. Er wordt immers niet uiteengezet op welke wijze de verwerende partij zich hieraan zou bezondigen. Verzoeker laat ook na te duiden welke substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen door de verwerende partij met de voeten werden getreden zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

§ 2 (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 (...).”

2.5. In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat er geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Er wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is en dat verzoeker niet heeft meegewerkt of meewerkt met de overheden. Dit betreft motieven die blijkens het administratief dossier reeds kunnen worden gelezen in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 1 oktober 2018, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en die dus louter worden hernomen. Het zijn meer bepaald motieven ter ondersteuning van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om motieven die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het gepaard gaat, te bekritisieren. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2018 alsnog inhoudelijk bekritiseert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.6. Uit de redactie van artikel 74/11, §1, tweede lid (aanhef) van de Vreemdelingenwet blijkt dat in het geval er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend, de verwerende partij geen andere keuze heeft dan een inreisverbod op te leggen. In dit geval bedraagt de maximumduur drie jaar tenzij er sprake is van de toepassing van artikel 74/11, §1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft in casu een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Ze heeft geen gebruik gemaakt van artikel 74/11, §1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet. Ter staving van de duur van het inreisverbod, stelt de verwerende partij:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV HV.55.RB.008785/2018 van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem. Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar

proportioneel.” De verwerende partij voegt er nog aan toe: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”*

2.7. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij om te motiveren waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en voor welke duur, waarbij ze rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Blijkens het gestelde in de punten 2.5 en 2.6. heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht ter zake en heeft ze rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt zich erop te verdedigen, wat het doel is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers overtuiging dat de motivering van de bestreden beslissing *“totalement laconique, imprécise, abstraite et générale”* is en niet toelaat te begrijpen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij niet uitlegt waarom er sprake is van een reële en actuele bedreiging van de openbare orde (*“risque d’une menace sérieuse et actuelle contre l’ordre public”*) en evenmin waarom er sprake is van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde (*“une risque de nouvelle contravention à l’ordre public”*), maar zulks kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing en verzoeker kan dan ook bezwaarlijk de verwachting koesteren om hierover een uitleg te vinden in de bestreden beslissing. Voor het overige kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 2.10.

2.8. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9. In het administratief dossier zit het verslag van het gehoor van verzoeker op 30 september 2018 te Zaventem door een politiebeambte van de luchtvaartpolitie. Hierin kan worden gelezen:

“Betrokkene heeft zich op 30-09/2018 aangeboden aan de incheckbalie van Aer Lingus in de transitzone met de intentie om op 30/09/2018 om 21.45 uur te vertrekken naar Dublin met de vlucht EI639. Hierbij maakt hij gebruik van een blanco gestolen en frauduleus ingevulde identiteitskaart van Italië met nummer AY3983118. Deze identiteitskaart vermeldt als identiteit [C.D.], man, geboren te Milano op 10/01/1986. Betrokkene deelt ons mede dat hij op 26/09/2018, per boot, van Albanië naar Italië (Brindisi) is gereisd. In Italië zou hij de Italiaanse identiteitskaart hebben aangekocht tegen betaling van 200 euro. Vervolgens zou hij, per bus, naar België doorgereisd zijn. Op 30/09/2018 heeft hij zich aangeboden aan de grenscontrole vertrek met zijn eigen Albanees paspoort tesamen met een instapkaart voor terugkeer naar Albanië. Deze identiteitskaart heeft hij, na passage van de grenscontrole weggeworpen en heeft de Italiaanse kaart identiteitskaart tevoorschijn gehaald. Vervolgens is hij naar de incheckbalie van Aer Lingus gegaan om te vertrekken naar Dublin”.

2.10. Dit ondersteunt de vaststelling in de bestreden beslissing *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik vervalste geschriften en aanmatiging van naam, PV HV.55.RB.008785/2018 van de politie zone van de luchtvaartpolitie van Zaventem”*. Verzoeker betwist deze feiten ook niet. Daargelaten de vraag of dit kan worden beschouwd als een schending van de openbare orde of dat verzoeker door dit gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, kan de Raad het bezwaarlijk kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar oplegt, op grond van de vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op identiteitsfraude, waarbij hij gebruik maakte van een gestolen en frauduleus ingevulde identiteitskaart van Italië. Verzoeker tracht tevergeefs de vastgestelde feiten te minimaliseren tot *“usage d’un faux nom”* (gebruik van een valse naam). Hij kan ze evenmin dienstig onder de mat vegen door te focussen op het belang van immigratiecontrole evenals de handhaving van de openbare orde waarnaar

de bestreden beslissing ook verwijst. Verzoeker verwijst in dit verband ook nog ten onrechte naar *“l'illégalité du travail”* aangezien dit niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Het gegeven dat verzoeker niet inziet waarom hij voor de vastgestelde feiten een inreisverbod van drie jaar krijgt, is niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoonbaar is dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij.

2.11. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenuen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het beginsel *‘audi alteram partem’* kent dezelfde inhoud (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

2.12. Vermits hij werd gehoord door de luchtvaartpolitie alvorens de bestreden beslissing werd getroffen, kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van het beginsel *‘audi alteram partem’* of van de rechten van de verdediging waarvan het hoorrecht deel uitmaakt en dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker eraan tilt dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij zelf alvorens ze de bestreden beslissing trof, dient de Raad op te merken dat het element dat verzoeker aanbrengt dat hij bij zijn horen door de verwerende partij zou hebben kenbaar gemaakt, de verwerende partij niet zou hebben aangezet om geen inreisverbod op te leggen. De Raad ziet immers niet in hoe verzoekers bereidheid om vrijwillig terug te keren naar Albanië de verwerende partij had kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker kan hiervoor geen steun vinden in artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet dat handelt over de opheffing of opschorting van een inreisverbod. Deze bepaling voorziet dat de onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan indienen die wordt gemotiveerd door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger werd afgegeven, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten. Dat een aanvraag tot opschorting op opheffing van het inreisverbod kan worden ingediend als schriftelijk het bewijs wordt geleverd dat het land werd verlaten, houdt niet in dat als de vreemdeling vóór uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten kenbaar maakt dat hij bereid is vrijwillig te vertrekken, hij geen inreisverbod krijgt opgelegd ook al heeft hij identiteitsfraude gepleegd. De Raad wijst er nog op dat in de memorie van toelichting bij artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contraelement moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod.”* (Kamer, Parl. Stukken, DoC 53, 2011-2012, 1825/001, p.22).

2.13. Verzoeker geeft meerdere malen aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, maar hij concretiseert niet welke elementen zij over het hoofd heeft gezien of niet voldoende heeft onderzocht. Hij bekritiseert ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”*. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van *“le principe général du minutie”* blijkt dan ook niet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA